

[Poul Boeg.]

sagt før mig, dels fru Mette Madsen på en del af venstres vegne, der jo bl. a. som et efter min mening slående argument henviste til sammenligningen med andre lande, og hvilke lande det var, der har den retstilstand, vi har, og hvilke lande man kunne henvise til der ikke havde den.

Men ikke mindst vil jeg også henvise til det indlæg, vi lige hørte fra den konservative ordfører. Efter vor opfattelse ramte han noget helt centralt, som mit parti kan slutte sig til, og jeg skal derfor ikke tage tid med at gentage det, men vil blot specielt trække frem dette med, at det jo er en regel, der kun gælder i krigstid. Hvis man i en sådan situation mener, at man skal have den, så er det uhensigtsmæssigt, at den ikke er der allerede, og der kan jo i og for sig ikke ske nogen skade ved det rent tekniske, at den, om jeg så må sige, står i lovboegerne i andre perioder, for dér kan den alligevel ikke komme til anvendelse.

Ud fra disse synspunkter er vi i min gruppe overvejende tilbøjelige til at gå imod det foreliggende forslag. Vi nærer også visse bekymringer i retning af, om der i dette kunne ligge en spire til en vis manglende respekt for hele militæret, når man på denne måde ændrer den militære straffelov. På den anden side er vi naturligvis indstillet på at se på det under udvalgsbehandlingen og træffe vor endelige beslutning i lyset af, hvad der kommer frem dér, og det vil utvivlsomt i mit parti som i så mange andre ende med at gå sådan, at man her, hvor det drejer sig om et så udpræget menneskeligt spørgsmål og vel ikke et egentligt politisk spørgsmål, vil se, at forskellige opfattelser kan komme til udtryk, når vi til sin tid skal stemme om det. Men tendensen i mit parti er altså at gå imod forslaget.

Bracher (KrF):

Nu kan man jo ikke sige, det er noget dagsaktuelt problem, der er rejst i dette forslag; det er understreget flere gange, at den lovbestemmelse, der findes, kun gælder i krigstid, og der sker jo ikke nogen skade i og for sig ved at lade den stå en tid endnu. Det er jo bekendtgjort i bemærkningerne, at FN arbejder med denne sag, og at der efterhånden er flere lande, der har ophævet dødsstrafbestemmelserne, også nogle af vore

nabolande, og efterhånden vil der vel blive flere og flere.

Men skal vi tage stilling til det, må vi selvfølgelig gøre det, og det vil vi da også gøre i vor gruppe, selv om vi endnu ikke har nogen klar stilling til selve spørgsmålet og nok står noget deit. Rent følelsesmæssigt vil vi selvfølgelig alle sammen stille os på det standpunkt, at vi ønsker ikke at udslætte liv på nogen måde, men fornuftmæssigt kan man måske nok komme i den situation; den kom jo altså under krigen, under besættelsen, og derfor lovbestemmelsen i 1952 med tilbagevirkende kraft, og det kunne vel tænkes, at vi kommer i samme situation igen. Man kan jo ikke helt se bort fra, at den situation, som hr. Gede omtalte, kan opstå og man måske dér kunne have brug for en sådan bestemmelse. Og måske er der også nogen præventiv virkning i selve lovbestemmelsen.

Når det gælder selve vor stillingtagen, vil vi altså foreløbig stille vor gruppe helt frit. Vi vil selvfølgelig behandle lovforslaget med velvilje i udvalget og så senere tage stilling til, hvordan vi enkeltvis vil stå over for selve afgørelsen.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi kan i princippet støtte dette lovforslag, selv om vi gerne vil knytte nogle kommentarer til det.

Vi er enige i uhensigtsmæssigheden af at give love, ikke mindst straffelove, med tilbagevirkende kraft, men jeg synes også, vi må erkende, at det, der skete under besættelsen, kan blive et afgørende krav i befolkningen, som det er ikke alene svært, men også umuligt at afvise.

Jeg synes dog, det er ligesom lidt for let at sige, at det, vi vedtog i 1945, blot var en lov med tilbagevirkende kraft, for vi var dog i den situation, at hverken regering eller folketing eller landets love havde været i kraft de sidste år; derfor må man nok sige, at det var en anden situation, end at folketinget blot bagud begynder at revidere sin opfattelse.

Vi deler også den opfattelse, at den militære straffelov og den borgerlige straffelov i principperne må følge hinanden, og vi ser meget gerne resterne af gammel militarisme og undertrykken afskaffet også i vor militære straffelovgivning, ikke mindst i et mili-